

QUE EM TOQUIN A MORTS

Sense recança abans d'escriure

faig neteja amb més d'una escombra.

Acomiado déus i paraules tòpiques,

i només festejo amb les que em bressolaren.

I em dono llicències, diguem-ne renecs i estirabots,

tot i que a l'escola em varen ensenyar

a no ser bàrbar,

a escriure endoll i cloïsses,

entrepanes i escopinyes,

llaunes de tonyina.

El temps m'ha fet avorrir uns quants vicis,

les meves emocions semblen de menú de règim,

però ja és hora que em tregui el morrió

i em sigui la corretja.

Conversar amb els que no hi són
al pedris de la porta un vespre d'estiu
i beure llimonada, i a mitja conversa,
un silenci, per escoltar els grills desfogant-se
a l'ombra d'una lluna que està de guàrdia.

Amb les dents corcades
dreçades per les carícies d'una ortodòncia
fer ganyotes al pas del temps
i malviure amb una calvície i un parell d'hèrnies.

Puntada de peu a una llauna sense amo,
i les pessigolles d'una esquela a la butxaca.

L'angúnia de saber-me caduc
vetllant que em toquin a morts,
i fer migdiades, allargades com les de diumenge d'estiu,
desat en un nínxol bagueny.

Després de dies de només pensar epitafis,

de triar-me l'esquela i una caixa,

de fusta que no es corca i vernís lluent,

m'he entrebancat amb l'alegria de viure.